

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 9518100008
Dátum vydania rozhodnutia: 12.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9518100008.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obžalovanému H. D. a spol., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 12. novembra 2019 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného H. D. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a treste prepadnutia majetku u obžalovaného H. D. z r u š u j e .

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku u k l a d á obžalovanému H. D.

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 47 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 25 (slovom: dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona (účinného do 31. augusta 2011) trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 31. augusta 2011) vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Výroky o uložení ochranného dohľadu a o náhrade škody ostávajú nedotknuté.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019 sp. zn. BB-3T/2/2018 boli obžalovaní 1) D. N., 2) K. K., 3) H. D., 4) Q. A., 5) W. M., 6) T. B., 7) P. V. a 8) JUDr. A. F. uznaní za vinných

v bode 1 rozsudku

D. N., W. M., K. K., H. D., Q. A., T. B., P. V. a JUDr. A. F. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

JUDr. A. F. z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. na tom skutkovom základe, že

zomrelí C. S., P. R., P. N., P. S., C. V., E. R., B. R., B. K., M. F., spolu s osobami D. N., prezývaný „H.“, W. M., K. K., Q. A. prezývaný „A.“, T. B., P. V., Z. S., a osobami T. O., E. M., P. D., ktorým bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, a ďalšími doposiaľ nezistenými osobami, založili v presne neurčenom čase minimálne od roku 1999 zločineckú skupinu všeobecne známu pod označením „B.“, boli jej členmi, pričom zločinecká skupina pôsobila až do konca roku 2010 na rôznych miestach, najmä v F. B. a okolí a v okresoch X., K., ale aj na iných miestach na území Slovenskej republiky. V rámci štruktúry uvedenej zločineckej skupiny na najvyššej pozícii v zložke riadiacej a rozhodovacej pôsobil C. S. a priamo pod ním pôsobili P. R., P. N., P. S., C. V., ďalej W. M., D. N., K. K., pričom v čase, ako bol C. S. na úteku pred políciou, približne od 17. januára 2000 formálne za zločineckú skupinu vystupoval P. R. aj napriek tomu, že zločineckú skupinu naďalej riadil C. S. Na nižšej úrovni hierarchie skupiny pôsobili Z. S., B. R., E. R., H. D., prezývaný „B.“, ktorý bol členom zločineckej skupiny minimálne od roku 2005, Q. A., T. B., P. V., M. F., B. K., T. O., E. M., P. D., pre zločineckú skupinu bol činný L. H., ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia a ďalšie nezistené osoby. Pod priamym vedením W. M. pôsobila v rámci zločineckej skupiny tzv. podskupina, do ktorej patril T. O., P. D., pričom menovaní boli členmi zločineckej skupiny minimálne do apríla 2007, avšak kontakt s C. S. udržiavali aj po uvedenom dátume. Pod priamym vedením P. N. pôsobila tzv. podskupina, do ktorej patrili P. V., B. K., Q. A., T. B. Štruktúra zločineckej skupiny sa v priebehu času menila a P. V. a B. K. zo skupiny v roku 2006 odišli. Zločinecká skupina sa zaoberala páchaním rôznej ekonomickej a majetkovej trestnej činnosti za účelom získavania finančných prostriedkov, a to najmä trestnou činnosťou súvisiacou s neoprávneným uplatňovaním nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty, podvodov a nedovolenou výrobou cigariet, ako aj páchaním násilnej trestnej činnosti, najmä vražd, ktoré boli páchané z rôzneho motívu, a to najmä likvidáciou osôb, ktoré patrili do konkurenčnej skupiny „W.“, likvidáciou takzvaných „bielych koní“, t. j. potenciálnych svedkov, ktorí by mohli vypovedať najmä o ekonomickej trestnej činnosti páchanej členmi uvedenej zločineckej skupiny, likvidáciou vlastných členov zločineckej skupiny, pri ktorých vzniklo nebezpečenstvo ich spolupráce s políciou alebo mali vykonať trestnú činnosť so ziskom, bez vedomia C. S., pričom členovia zločineckej skupiny pri získaní finančných prostriedkov, tieto v určitej percentuálnej výške, minimálne 10 % zo zisku, odvádzali do tzv. „spoločného fondu“ najvyššie postavenému členovi skupiny C. S. Pre uvedenú zločineckú skupinu bol od presne nezistenej doby, minimálne do 31. júla 2005 činný aj JUDr. A. F., ktorý ako príslušník Policajného zboru SR, pôsobiaci v Policajnom zbore od 15. júla 1997 do 31. júla 2005, za odmenu poskytoval členom skupiny viaceré informácie, získané v rámci výkonu svojej funkcie ako príslušníka Policajného zboru SR,

v bode 4/ rozsudku

H. D. zo zločinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

členovia zločineckej skupiny H. D., P. R., P. S. s vedomím C. S. ako najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny, po tom čo minister vnútra SR po porade s 1. viceprezidentom Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavom Spišiakom odvolal mjr. JUDr. A. F. dňa 28. februára 2005 z funkcie riaditeľa

Odboru boja proti organizovanej kriminalite Západ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ SR v presne nezistenom období približne od začiatku apríla 2005 až do 04. mája 2005 v F. B., X. a na iných nezistených miestach vykonštruovali nepravdivé obvinenie voči v tom čase 1. viceprezidentovi Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavovi Spišiakovi, a to tak, že sa dohodli ako bude H. D. postupovať a nepravdivo vypovedať pred orgánmi činnými v trestnom konaní a následne P. R. spolu s H. D. na tento účel zabezpečili J. W., ktorého presviedčali, aby rovnako krivo vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní a potvrdil tak nepravdivú výpoveď H. D., pričom prostredníctvom D. N. P. R. poskytol J. W. na seba telefonický kontakt do Chorvátska, aby ho tento informoval o tom, ako vypovedal, čo J. W. nakoniec odmietol a vec ohlásil polícii. H. D., P. R. a P. S. v presne nezistenej dobe do 07. septembra 2005 presvedčili R. B., aby ten nepravdivo vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní a potvrdil tak nepravdivú výpoveď H. D.. H. D. podľa pripraveného scenára v dňoch 04. mája 2005 a 25. mája 2005 po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia, podal na Vojenskej obvodnej prokuratúre v Bratislave, na ul. Jelenej č. 2 trestné oznámenie na JUDr. Jaroslava Spišiaka, spočívajúce v tom, že v presne nezistenom čase medzi 17.00 hod až 20.00 hod na prelome mesiacov október a november 2003 na parkovisku pri reštaurácii D. T. v katastri obce D. N. Y. mal od H. D. prijať úplatok 300.000,- Sk za to, že menovaný nebude mať problémy zo strany polície, a opätovne tieto skutočnosti uviedol vo svojej zápisnici v procesnom postavení svedka, po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia a krivej výpovede, pred vyšetrovateľom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK v Bratislave, na ul. Račianskej č. 45 dňa 09. februára 2006 a pri konfrontácii so svedkom JUDr. Jaroslavom Spišiakom a R. B. dňa 07. septembra 2005 pred vyšetrovateľom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK v Bratislave na ul. Račianskej č. 45 vo svojej zápisnici v procesnom postavení svedka, po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia a krivej výpovede rovnako nepravdivo vypovedal, čím potvrdil nepravdivú výpoveď svedka H. D., čím všetci konali v úmysle privodiť trestné stíhanie v tom čase 1. viceprezidentovi Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavovi Spišiakovi a následnú jeho spoločenskú diskreditáciu, odvolanie z funkcie a prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ SR,

v bode 7/ rozsudku

H. D. a D. N. zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny a členovia zločineckej skupiny P. R., H. D., D. N., K. K., spolu s M. Š., R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H. sa od presne nezistenej doby, pravdepodobne ešte od roku 2006, spolčili za účelom zriadenia nelegálnej továrne na výrobu cigariet, ako aj nelegálnej výroby cigariet zn. Marlboro v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi, najmä v rozpore so zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o vyhotovení kontrolnej známky na označovanie spotrebiteľského balenia cigariet a o jej grafických prvkoch a údajoch účinných v čase spáchania skutku, a to za účelom získania finančných prostriedkov tým spôsobom, že H. D. sa spolu s P. R. a M. Š. dohodli na zakúpení výrobnéj linky na výrobu cigariet z Číny, ktorá bola následne zakúpená na spoločnosť Z., s.r.o. v zastúpení konateľom M. Š. a dopravená dňa 07. marca 2007 do skladu spoločnosti Z., s.r.o. v obci Y. W. W. XXX, rovnako C. S. prikázal K. K. založiť spoločnosť, v ktorej bude figurovať takzvaný „biely kôň“, a to za účelom, aby sa ochránili zamestnanci podieľajúci sa na danej trestnej činnosti, výrobná linka, tabak a iné materiály potrebné k nelegálnej výrobe cigariet, pričom K. K. za tým účelom požiadal C. S., aby zabezpečil „bieleho koňa“, čo tento aj vykonal a prostredníctvom D. S. a C. A. zabezpečil Q. F., nar. XX. V. XXXX, ktorého v spolupráci s K. K. pomohli ustanoviť od 26. júla 2007 do funkcie jediného spoločníka a konateľa spoločnosti C. W., s.r.o., so sídlom N. B. X/XXX, M. U., pričom Q. F. o nelegálnej výrobe cigariet nič nevedel. H. D. spolu s D. N. zabezpečili od Q. M. priestory areálu spoločnosti B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B., kde následne prebiehala uvedená nelegálna výroba cigariet, rovnako sa C. S. v úmysle zakryť pohyb zamestnancov a nelegálnu výrobu cigariet dohodol s K. K., aby v uvedených priestoroch oficiálne zriadil výrobu europaliet a za tým účelom uvedený objekt viackrát navštívil K. K. spolu s C. B., pričom H. D. zabezpečil zamestnancov, ktorí budú nelegálne cigarety vyrábať, ktorých následne H. D. v spolupráci s M. Š. aj školili na dovezenej výrobnéj linke a to v priestoroch spoločnosti Z., s.r.o. v obci Y. W. W. XXX, pričom H. D. uvedených zamestnancov oboznámil s tým, že ide o nelegálnu výrobu cigariet a inštruoval ich, akým spôsobom majú vypovedať, pričom v prípade odhalenia tejto nelegálnej výroby

cigariet majú vypovedať proti Q. F. a dohodol sa s nimi, že v priestoroch spoločnosti B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. sa nebudú používať „legálne“ mobilné telefóny, aby nedošlo k odhaleniu uvedenej nelegálnej výroby cigariet, pričom zároveň boli pre všetkých zamestnancov zabezpečené pracovné zmluvy vystavené v mene konateľa spoločnosti C. W., s.r.o., rovnako za účelom ochrany stroja na výrobu cigariet bola vyhotovená aj nájomná zmluva na prenájom uvedeného stroja na výrobu cigariet, a to medzi prenajímateľom spoločnosťou Z., s.r.o. a nájomcom spoločnosťou C. W., s.r.o. zo dňa 04. septembra 2007 a určeným nájomným za každý začatý kalendárny štvrťrok vo výške 1.000.000,- Sk + DPH, a to aj napriek tomu, že spoločnosť C. W., s.r.o., ako aj jej konateľ Q. F. boli nemajetní. Následne, v doposiaľ nezistenej dobe, koncom roku 2007, došlo z areálu spoločnosti Z., s. r. o. v obci Y. W. W. XXX do priestorov areálu B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. k preprave stroja na výrobu cigariet ako aj rezaného tabaku v množstve cca 13000 kg a iných materiálov potrebných k výrobe nelegálnych cigariet, ktoré zabezpečil v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi M. Š., pričom uvedenú prepravu zabezpečoval K. K. spolu s H. D. a zamestnancami R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H., ktorí následne uvedený stroj na výrobu cigariet v areáli B. E., spol. s r.o. v obci Y. W. zložili a začali skúšať výrobu nelegálnych cigariet zn. Marlboro, pričom tieto priestory neustále v noci strážili. Nakoľko výroba nefungovala, H. D. zabezpečil dvoch školených pracovníkov z Bulharskej republiky, ktorí s výrobou a nastavením stroja pomáhali, pričom dňa 04. októbra 2007 v areáli B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. bola príslušníkmi polície a colného kriminálneho úradu uvedená nelegálna výroba cigariet odhalená, spolu v tom čase tam prítomnými zamestnancami R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H., pričom bolo zistené, že sa v nej v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi prechováva sušený, nefermentovaný, narezaný tabak určený na fajčenie v množstve 12800 kg, tabakové výrobky v množstve 2660 kusov spotrebiteľského balenia cigariet a 235550 kusov cigariet názvu Marlboro bez kontrolných technických opatrení na jeho označenie na účely ustanovené zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z. účinných v čase spáchania skutku a teda uvedeným konaním obvinení nepriznali spotrebnú daň z tabaku a tabakových výrobkov, ktorej povinnosť vznikla zaobstaraním si nefermentovaného, narezaného tabaku určeného na fajčenie v množstve 12800 kg a tabakových výrobkov v množstve 2660 kusov spotrebiteľského balenia cigariet a 235550 kusov cigariet názvu Marlboro, čím obžalovaní svojím konaním skrátili spotrebnú daň vo výške 592952,10 eur (17.863.275,- Sk) a prechovávali uvedený tovar bez kontrolných známkov a iných kontrolných technických opatrení na jeho označenie na daňové a iné účely ustanovené zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z. účinných v čase spáchania skutku,

v bode 10/ rozsudku

K. K. a H. D. z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

členovia zločineckej skupiny K. K. a H. D. sa z obavy o svoje životy spojili s L. H. za účelom usmrtenia najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny poškodeného C. B., nar. XX. H. XXXX (ďalej len „poškodený“), pričom za týmto účelom si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že K. K. spolu s H. D. naplánovali usmrtenie poškodeného a za tým účelom zabezpečili pre L. H. bager žltej farby značky JCB 3 CX, a to z dôvodu vykopania hrobu po vražde poškodeného a K. K. spolu s H. D. zabezpečili na vraždu poškodeného doposiaľ nezistenú dlhú a krátku strelnú zbraň, pričom K. K. sa dňa 02. decembra 2010 ráno v presne nezistenom čase, dostavil do areálu bývalého družstva - slepačej farmy nachádzajúcej sa v H. - katastrálne územie V. A., okres F. B., ktorý užíva L. H., a to na základe získanej informácie od L. H., že poškodený má prísť do uvedeného areálu z dôvodu dohodnutého stretnutia s L. H. týkajúceho sa plnenia propán-butánových fliaš, kde K. K. odovzdal L. H. doposiaľ nezistenú strelnú zbraň a sám sa s doposiaľ nezistenou zbraňou, ako vopred dohodnutý strelec, ukryl do garáže a čakal na poškodeného a následne po príchode poškodeného na uvedený pozemok, sa tento rozprával s L. H. a po tom, čo K. K. z úkrytu nevyšiel a poškodený začal byť nervózny, L. H. zo zbrane, ktorú mu dal predtým K. K., opakovane vystrelil na poškodeného a tohto usmrtil a následne L. H. s bagrom JCB 3 CX vykopal hrob, do ktorého spoločne s K. K. vložili telo poškodeného a L. H. uvedenú jamu zasypal. V doposiaľ v presne nezistenom čase, pravdepodobne v marci 2011, K. K., H. D.

a L. H. z obavy, že by polícia mohla nájsť telo poškodeného, po vzájomnej dohode a za pomoci bagra vykopali telo poškodeného a toto previezli k vopred pripravenému hrobu a to na pozemok v H. na D. ulicu, ktorý užíva H. D. a následne potom, čo sa H. D. dozvedel, že K. K. chce spolupracovať s políciou, telo poškodeného bolo premiestnené na neznáme miesto,

Za to obžalovanému H. D. Špecializovaný trestný súd u l o ž i l :

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 47 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 (slovom: dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (slovom: tri) roky.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaného D. N. zaviazal povinnosťou uhradiť poškodeným P. T., nar. X. F. XXXX, bytom N. B. XXX/XX, F. B., V. T. nar. XX. Q. XXXX bytom N. B. XXX/XX, F. B., Z. T., nar. X. F. XXXX, bytom H. A. XXX a T. T., nar. X. Q. XXXX, bytom N. B. XXX/XX, F. B., každému z nich, nemajetkovú ujmu vo výške 10 000 eur (slovom: desaťtisíc).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaných K. K. a H. D. zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej Q. W., nar. XX. P. XXXX, bytom C. XXX, K., N. B., nar. XX. Q. XXXX, bytom Q. E. XXXX/XX, F. B., každému z nich, nemajetkovú ujmu vo výške 10 000 eur (slovom: desaťtisíc).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaných D. N., K. K., Q. A., W. M., T. B., P. V. a JUDr. A. F. zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému Ing. T. K., nar. XX. V. XXXX, bytom A. XXXX/XX, A., spôsobenú škodu vo výške 985 eur (slovom: deväťstoosemdesiatpäť ekvivalent 29.674,34 Sk).

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodených P. T., V. T., Z. T., T. T., Q. W. a N. B. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku podal vo vzťahu k H. D., ktorý bol vylúčený na samostatné konanie, odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP GP SR) a obžalovaný H. D.. Rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T 2/2018 vo vzťahu k obžalovaným: D. N., K. K., Q. A., W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. sa stal právoplatný. Právoplatný je rozsudok aj vo výroku o náhrade škody.

Obžalovaný H. D., ako aj všetci obžalovaní napadli odvolaním prvostupňový rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré vyzneli v ich neprospech, ako aj vo vzťahu ku konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolaniami napádajú skutkové zistenia, resp. hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, nevykonanie niektorých obhajobou navrhovaných dôkazov (nevykonanie ďalších návrhov dôkazov), právnu kvalifikáciu skutkov uvedených v odsudzujúcej časti rozsudku, neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody, resp. samotnú podstatu trestu prepadnutia majetku z hľadiska podmienok pre taký postup.

Proti rozsudku ŠTS podal odvolanie prokurátor ÚŠP GP SR, a to v neprospech obžalovaného H. D. v

časti výroku rozsudku o treste. Uložený trest považoval za mierny a nezodpovedajúci závažnosti spáchaných skutkov, vzhľadom na spôsob vykonania skutkov a postoj obžalovaného, popierajúceho spáchanie skutkov. Obžalovaný H. D. bol členom zločineckej skupiny najmä z finančných dôvodov, keďže ekonomická trestná činnosť členom umožňovala viesť luxusný život. Zvrátenosť v myslení a pohrdanie predstaviteľmi štátnej moci sa naplno prejavila pri krivom obvinení vtedajšieho prezidenta Policajného zboru SR, JUDr. Jaroslava Spišiaka, ktorý chcel zákonným spôsobom vykonávať svoju funkciu a objasniť trestnú činnosť B. Obžalovaný H. D. nevyjadril žiadnu úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom. V súvislosti so skutkom 10) prokurátor poukázal na to, že v prípade obavy H. D. o život zo strany B., bolo možné postupovať aj zákonným spôsobom a vec ohlásiť na políciu, ktorá by B. zadržala. V tomto smere začal K. spolupracovať s políciou, v rozhodnom momente však vec vyriešili usmrtením B. za finančnú odmenu. Obžalovaný H. D. nebol v skupine primárne určený na násilnú trestnú činnosť, pri výkone economickej činnosti si však bol vedomý toho, že biele kone, ako tomu bolo napríklad v skutku 7) obžaloby sa fyzicky zlikvidujú, aj keď sa priamo na fyzickej likvidácii nepodieľal. Obžalovanému H. D. hrozil podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie, ak podľa súdu neboli splnené podmienky, prokurátor ÚŠP GP SR bol toho názoru, že H. D. by bolo adekvátne uložiť trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku aj vo vzťahu k obžalovanému H. D. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že H. D. uloží podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 47 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradí do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uloží ochranný dohľad na 3 roky. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona obžalovanému uloží trest prepadnutia majetku. Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovaný H. D. podal prostredníctvom obhajkyne JUDr. Nadeždy Boľovej 8. apríla 2019 odvolanie proti výroku o vine a treste a voči všetkým výrokom vyhláseného rozsudku, ako aj proti výroku o náhrade škody. Obžalovaný uviedol, že zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny nespáchal. Výkonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že bol členom zločineckej skupiny, resp. že skupinu B. podporoval alebo bol pre ňu činný. Výsluchmi obžalovaných, ako aj svedkov súd nemohol dospieť k záveru o tom, že bol členom zločineckej skupiny, pretože z výsluchu Z. N., ktorý detailne opísal fungovanie skupiny vyplynulo, že ho ako člena zločineckej skupiny nevnímal, obdobne vypovedali M., V. a väčšina svedkov. Členstvo v skupine sa mohlo javiť len na základe jeho priateľstva s P. T., o ktorého obchodných aktivitách nemal vedomosť, kým ho nepožiadala, aby namiesto neho šiel na pracovnú cestu do Číny. O údajnej trestnej činnosti nemal vedomosť až do jeho zmiznutia, po ktorom zmiznutí mal obchodné aktivity s K. K. (obchod s fotovoltaiou). Z dokazovania, ako ani z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akú činnosť mal vykonávať pre zločineckú skupinu a ako mal byť pre túto činný. Nesúhlasil s kvalifikáciou skutku podľa § 296 Trestného zákona, pretože súd skutok ustálil od roku 1999 do 2010, do úvahy tak ako priaznivejšia prichádzala kvalifikácia podľa § 185a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Zločinecká skupina vždy musela byť založená s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho či nepriameho získania finančnej alebo inej materiálnej výhody. Namietal, že na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny musia nadväzovať konkrétne spáchané trestné činy, nestačí všeobecné konštatovanie. V súvislosti so skutkom 4) zločinom krivého obvinenia podľa § 342 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu so zločinom krivej výpovede a prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ako sa súd vysporiadal s obhajobou. Trestná vec vedená na ČVS: PPZ-78/BKP-B-2005, pre zločin krivého obvinenia bola prerušená pre neprítomnosť P. T. podľa § 228 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku po podaní obžaloby, neskôr orgány rozhodli o pokračovaní v trestnom stíhaní, pretože pominuli dôvody na prerušenie trestného stíhania. Osoba P. T. je však stále nezvestná, nepreukázala sa jeho smrť, neboli nájdené kostrové pozostatky a nebol vyhlásený za mŕtveho. Podľa rozhodnutí OČTK je živý, pretože mu bolo vznesené obvinenie za úkladnú vraždu W.. Pokiaľ sa súd odvoláva na výpovede, podľa ktorých

oznámenie na JUDr. Spišiaka bolo vykonštruované, takýto procesný úkon je s poukazom na § 228 ods. 6 Trestného poriadku absolútne neúčinný. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že finančnú hotovosť 300.000,- Sk dal A. T. po domovej prehliadke, ktorý mu ponúkol vyriešenie problémov s políciou. Označil za absurdné tvrdenie, že sa mal krivého obvinenia dopustiť z pomsty za odvolanie JUDr. F. z funkcie a skutku krivej výpovede a obvinenia ako člen zločineckej skupiny. Odvolávanie sa na dokument Európskej únie JHA č. 98/233 z 21. decembra 1998 je jednostranným zohľadňovaním európskej právnej praxe a ignoráciou Trestného zákona. Popis skutku nasvedčuje tomu, že by mal byť spáchaný k prospechu zločineckej skupiny, ale svedčí o tom, že motívom bola pomsta JUDr. F. a nebol tak spáchaný za účelom priameho či nepriameho získania finančnej alebo inej materiálnej výhody zločineckej skupiny. Dokazovanie neprípúšťa záver, že skutok mal byť spáchaný zločineckou skupinou či pre skupinu, pretože prospech mal mať len JUDr. F., v podobe zdiskreditovania JUDr. Spišiaka. Súd mal v tomto bode obžalobný návrh odmietnuť z dôvodu nepríslušnosti, pretože v zmysle § 16 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku je na rozhodovanie príslušný okresný súd v sídle krajského súdu. Nespáchal ani skutok 7) kvalifikovaný ako trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Z výpovede V. M. vyplýva, že jediná jeho účasť na údajnom skutku bola tá, že s obžalovaným cestoval do Číny na nákup stroja, o čo ho požiadal T.. Taktiež ostatní spoluobžalovaní odmietli jeho účasť v súvislosti s páchaním nelegálnej výroby cigariet v Y. W.. S poukazom na znenie skutku uviedol, že žiadny trestnoprávny postih nevyplýva za sprostredkovanie alebo zabezpečenie priestorov obchodnej spoločnosti C. W., s.r.o.. Namietal zákonnosť konania, pretože v ňom vystupuje obžalovaný K., ktorému bolo za skutok dočasne odložené vznesenie obvinenia, v rozpore so zásadami, za akých je takýto postup možný a zákonný, a to najmä vo vzťahu k výpovedi K. v tom zmysle, že bol B. dosadený do Y. W., aby na odvolateľa dával pozor. Svedok C. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že práve K. ho žiadal, aby pri výpovedi klamal a uviedol, že to bola B. a D. firma. Namietal, že jedna osoba nemôže mať v rámci jedného trestného konania dve procesné postavenia vzhľadom na to, že súd ho uznal za vinného zo spáchania skutku na podklade výpovede „svedka“ K., nie je možné, aby páchatel trestného činu bol zároveň v trestnej veci o tom istom skutku svedkom. K. na hlavnom pojednávaní 27. júna 2018 vypovedal vo vzťahu k bodu 10) obžaloby v procesnom postavení obžalovaného bez náležitého poučenia ako svedka a zloženia prisahy podľa § 265 Trestného poriadku. Osoba, ktorá bola v trestnom konaní vypočutá v procesnom postavení obžalovaného, s možnosťou nazerat' do spisu a oboznámiť sa s obsahom vyšetrovacieho spisu nemôže byť vypočutá v rovnakom konaní ako svedok, pretože jej výpoveď môže byť ovplyvnená snahou privodiť si lepšie postavenie v trestnom konaní. Považoval za zmätočné rozhodnutie ŠTS, ktorý na prvom pojednávaní 15. mája 2018 vylúčil na samostatné konanie o zločine porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 alinea druhá, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a o zločine skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona skutok 10), ktorých sa mali dopustiť R. T., P. T., P. H., L. S. a M. M., ktorý vylúčenú vec postúpil Okresnému súdu Dunajská Streda, mal ju však postúpiť okresnému súdu v sídle krajského súdu. Obžalovaný zaujal názor, že pri tomto skutku nie je možné na základe vykonaných dôkazov ustáliť skutkový dej ani právnu kvalifikáciu, skutky spočívajúce v držaní tovaru (napr. cigariet či liehu) neoznačeného kontrolnými známkami, kontrolnými páskami alebo inými technickými opatreniami na označenie tovaru na daňové účely boli vždy podľa ustálenej súdnej praxe kvalifikované len ako trestný čin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 Trestného zákona. Na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiaden dôkaz smerujúci k zisteniu rozsahu škody pri danej trestnej činnosti. Procesné pochybenie malo spočívať aj vo vylúčení veci voči Q. E. a JUDr. A. F.. K skutku 10) rozsudku, a to obzvlášť závažnému zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona obžalovaný uviedol, že nie je preukázané, že k usmrteniu C. B. skutočne došlo, pričom súd nekriticky akceptoval výpoveď svedka R. S.. Spochybnil pravdivosť výpovede tohto svedka, pretože v Maďarsku sa neskrývali pred B., s ktorým bol K. v takmer dennom kontakte, čo potvrdil aj svedok E. D., ktorého výpoveď je uvedená v odôvodnení ku skutku 2) a nie ku skutku 10), čo spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. V súvislosti s tvrdením svedka, že mu mali sľúbiť finančnú odmenu za zakopanie B. konštatoval, že pokiaľ by to bola pravda, objednali si len zakopanie B. tela, pričom vrahom bol K.. Jedine S. mal motív zabiť B. a tento svoj motív uviedol na hlavnom

pojednávani 22. decembra 2018, spolu s vyjadrením, ktoré však nie je konštatované v rozsudku. S. mal motív a podnikol všetky úkony k spáchaniu skutku, určil, kedy mal prísť K. na pozemok, pretože bol so B. dohodnutý na výmenu propánbutanových fliaš a skutočnosť, že sa dopustil vraždy jednoznačne vyplýva z jeho svedeckej výpovede. Z. N. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že na stretnutí s K. v X. po zmiznutí B. povedal K., že zo zmiznutia B. podozrieva S., ktorý bol v bližšom a dôvernejšom vzťahu s poškodeným. Výpoveďou K. bolo preukázané, že jediným strelcom bol L. S., ktorý usmrtil B., nekonal však na príkaz či objednávku D., ale z vlastného rozhodnutia a ním vopred uváženým postupom. Námietol nevyhodnotenie dôkazu fotografie miesta, kde sa podľa L. S. mali nachádzať kostrové pozostatky B., na ktorom mieste však od roku 2009 bola betónová plocha. Nikdy nebola preukázaná skutočnosť, že po tom ako K. začal spolupracovať s políciou, premiestnil B. telo na neznáme miesto. S. menil výpovede ohľadne skutočnosti, či zabil B., súd však návrh obhajoby na dopočutie svedka ohľadne tejto skutočnosti zamietol. Doposiaľ nebolo hodnoverným spôsobom preukázané akým spôsobom B. zomrel, pričom K. na hlavnom pojednávaní 23. mája 2018 uviedol, že na B. tele nevidel žiadne zranenia ani nezistoval, či je mŕtvy. Motív zavraždiť B. vylučuje výpoveď svedka Spišiaka, podľa ktorej mali rozpracovanú operáciu na zadržanie B. a spolupracujúcimi mali byť práve K. a D., mal tak eminentný záujem na vydaní živého B. OČTK. Poukázal tiež na to, že falošné české doklady a preukaz SIS sa našli u Q. E., ktorá ich vydala. Polícia však neobjasňovala, ako sa k nej dostali. Skutočnosť, že sa nenašli B. fotografie po roku 2010 nemôže viesť k záveru, že ďalšie fotografie nie sú k dispozícii. V kontexte ďalších svedeckých výpovedí tak prichádza do úvahy eventualita, že B. žije. Pochybnosti majú aj OČTK, pretože B. bolo vznesené obvinenie za úkladnú vraždu W. v trestnej veci vedenej na NAKA, expozitúra Západ, ČVS: PPZ-333/NKAPZ-ZA-2012, súd sa však nevysporiadal s návrhom oboznámiť tento dôkaz. Obžalovaný má za to, že sa jedná o úmyselné nadkvalifikovanie skutku, pretože tento možno maximálne kvalifikovať ako niektorú z foriem trestnej súčinnosti alebo ako trestný čin hanobenia mŕtveho v zmysle § 366 Trestného zákona, ak sa skutok vôbec stal. Zdôraznil, že R. S. nikdy nemalo byť dočasne odložené vznesenie obvinenia za skutok 2), pretože podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie nemožno dočasne odložiť voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa. Rozsudok v bode 10) preto považoval za nezákonný, ako aj výpoveď S., ktorému sa medzičasom zmenilo procesné postavenie. Procesné pochybenia mali spočívať aj v tom, že súd napriek prijatým vyhláseniam Z. N. a K. K. o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vykonával vo vzťahu k obžalovaným dokazovanie, vo vzťahu k skutkom 4) a 7) namietal príslušnosť súdu s poukazom na § 16 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, vzhľadom na kvalifikáciu podľa § 138 písm. i) Trestného zákona, ako aj porušenie základných zásad v zmysle § 2 ods. 7, ods. 14 Trestného poriadku v celom konaní, pretože obžalovaní neboli oboznámení s návrhom prokurátora na vykonanie dôkazov nad rámec obžaloby, čím boli porušené zásady rovnosti strán v konaní a kontradiktórnosti. Ďalšie pochybenie malo spočívať v tom, že záverečnou rečou prokurátora ÚŠP GP SR bola modifikovaná obžaloba, vzhľadom na jej rozsah však obhajobe nie je známy rozsah modifikácie obžaloby a nemal možnosť vyjadriť sa k zmenám obžaloby. Záverečná reč nebola v zmysle § 2 ods. 20 Trestného poriadku pretlmočená, čím došlo k porušeniu práva na konanie v materinskom jazyku. Nejasnosť a neprehľadnosť rozsudku je spôsobená aj zmenou poradia skutkov oproti obžalobnému návrhu, čím tiež bol porušený § 278 Trestného poriadku. Súd v odôvodnení rozsudku neuviedol všetky dôkazy, výpovede svedkov a obžalovaných skrátil v neprospech obžalovaných a v rozpore s § 2 ods. 7, ods. 12 Trestného poriadku opomenul uviesť písomnú výpoveď R. S.. Namietal tiež postup súdu, ktorý nepostupoval ako nezávislý arbiter v rozpore s § 10 ods. 1 Trestného poriadku. Súd napriek vykonanému dokazovaniu nemohol bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že spáchal trestné činy, kladené mu za vinu v bode 1), 4), 7) a 10) rozsudku, ale vzhľadom na nezrovnalosti mal súd postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. Prvostupňový súd tak nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevysporiadal sa so všetkými skutočnosťami v prospech či neprospech obžalovaného a súdne konanie trpí vadami, ktoré nemožno odstrániť. Namietal výšku trestu, považoval ho za neprimeraný. Rozsudok ŠTS považoval za nezákonný, nepreskúmateľný a arbitrárny. Najvyššiemu súdu navrhol, aby rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí 12. novembra 2019 v konaní pred najvyšším súdom odvolatelia zotrvali na svojich odvolaniach.

Najvyšší súd na základe podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým boli podané odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie obžalovaného i prokurátora ÚŠP GR SR sú sčasti dôvodné.

Odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietne odvolanie, ak je v celom rozsahu nedôvodné. Pri čiastočnej dôvodnosti odvolania zruší dôvodne napadnutú časť (výrok alebo výroky) rozsudku a nedôvodne napadnutý výrok ponechá nedotknutý; vždy však zruší výrokom o vine podložené výroky v prípade uvedenom v § 31 ods. 2 veta druhá a ods. 3 Trestného poriadku (ex lege).

Ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Trestného poriadku), zruší inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Trestného poriadku). Od toho sa potom odvíja právoplatnosť výroku rozsudku, napadnutého neúspešnou časťou odvolania, a to podľa ustanovenia § 183 ods. 1 písm. b) bod 3. Trestného poriadku, ktoré je na tento účel potrebné vyložiť extenzívne.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd, v súlade so zásadou bezprostrednosti, pri prieskume dôkazno-hodnotiacich úvah súdu prvého stupňa ponechal jeho závery nedotknuté, lebo im nemohol vytknúť vecnú neopodstatnenosť alebo nevyrovnanie sa s relevantnými okolnosťami, a to aj v prípade, ak bolo alternatívne možné dospieť k iným záverom. Konanie netrpelo procesnými chybami, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej veci všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto potom náležite v intenciách zákonného ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil a dospel tak k správne záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že skutky ako boli uvedené v jednotlivých bodoch rozsudku (1, 4, 7 a 10) sa stali a ich páchatelmi sú tam uvedení obžalovaní. V odôvodnení rozsudku potom súd vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného D., ktorý bol vylúčený na samostatné konanie a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny.

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že súd prvého stupňa kvôli prehľadnosti oproti obžalobe jednotlivé skutky zoradil podľa časovej osi, v ktorej boli jednotlivé skutky spáchané a časovej nadväznosti na predchádzajúci skutok. Rozsudok súdu prvého stupňa vyčerpá odsúdením celý predmet obžaloby, aj keď pri úprave žalovaných skutkov, a to aj ich zlučovaním alebo rozdelením. Tento postup bol vecne

správny a zodpovedal reálnemu vymedzeniu konania obsiahnutého v obžalobe do skutkovej podoby, pri zachovaní zásady totožnosti skutku (pričom vzťah jednotlivých bodov obžaloby a napadnutého rozsudku je uvedený v jeho odôvodnení). Pokiaľ obžalovaní namietali vylučovanie vecí na samostatné konanie a spájanie vecí na spoločné konanie, najvyšší súd konštatuje, že citované ustanovenia preukazujú, že tieto inštitúty boli použité správne a spôsobom predpokladaným zákonom. Vo všetkých prípadoch sa jednalo o urýchlenie konania a hospodárnosť. Obžalovaný D. v tejto súvislosti namietal aj postúpenie vylúčenej veci (zločin porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 alinea druhá, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a iné) proti obžalovaným D. N., K. K., H. D., Q. A., W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. uznesením Špecializovaného trestného súdu z 15. mája 2018, sp. zn. BB-3T/2/2018 Okresnému súdu Dunajská Streda. Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 12. decembra 2018, sp. zn. 1T/74/2018 vyslovil svoju nepríslušnosť a vec postúpil Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica. Stav konania v tejto veci najvyšší súd zisťoval a strany v konaní na verejných zasadnutiach konaných 8. októbra a 12. novembra 2019 boli s výsledkom oboznámené. Kompetenčný spor doposiaľ nie je ukončený. To však nezakladá dôvod na to, aby najvyšší súd nekonal, hlavne keď sa jedná o väzobnú vec.

V súvislosti s totožnosťou skutku, ktorú namietal obžalovaný D. (aj niektorí obžalovaní) s poukazom na záverečnú reč prokurátora ÚŠP GP SR (ďalej len "prokurátor"), najvyšší súd považuje za nutné uviesť, že prokurátor v záverečnej reči žiadal oproti podanej obžalobe upresniť skutok v bode 1/ obžaloby v súlade s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a pri niektorých spoluobžalovaných a svedkoch neuvádzať celé mená, ale len začiatkové písmená. Takáto požiadavka prokurátora bola legitímna.

Pod slovným spojením totožnosť skutku je nevyhnutné rozumieť zhodu (identitu) podstatných skutkových okolností, ktoré sú obsiahnuté v skutkovej vete príslušných orgánov činných v trestnom konaní a súdu (najmä zhoda skutku medzi obžalobou a rozsudkom). Zhoda sa však musí týkať podstatných okolností. Prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v trestnom konaní, automaticky preto neznamenajú narušenie koncepcie totožnosti skutku. Práve naopak, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu zohľadniť takéto zmeny a tieto aj následne premietnuť do príslušnej skutkovej vety. Rovnako platí, že totožnosť skutku nie je daná zhodou jeho právnej kvalifikácie v obžalobe a v rozhodnutí súdu, ale zhodou podstatných skutkových okolností. To znamená, že pokiaľ sa v priebehu trestného stíhania mení právna kvalifikácia stíhaného skutku, nemôže to mať bez ďalšieho vplyv na zákonnosť trestného procesu. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, spolupáchatelia...), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná. To znamená, že zmena opisu skutku je v samotnom priebehu trestného stíhania prirodzene prípustná, keďže konkrétne pozadie niektorých skutkových okolností prípadu možno odhaliť až postupným vykonávaním dokazovania, pričom niektoré skutkové okolnosti prípadu môžu ostať až do konečného rozhodnutia vo veci neznáme (napr. nenájdenie tela zavraždenej osoby, vražednej zbrane atď.).

Obžalovaní H. D. v odvolaní poprel spáchanie trestnej činnosti. Namietal aj členstvo v zločineckej skupine.

Pojmami zločinecká skupina a organizovaná skupina sa prvostupňový súd dôsledne zaoberal na str. 133 - 139 rozsudku. Treba pripomenúť, že tieto pojmy boli už viackrát vysvetlené a judikované v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu Tpj 15/2018, rozhodnutia sp. zn. 2To 9/2014, 3To 2/2016, 2To 3/2016, 3To 3/2018 atď., rozhodnutia ústavného súdu napr. III. ÚS 665/2016). Len pre úplnosť treba dodať, že založením zločineckej skupiny môže byť každá aktivita, v dôsledku ktorej dôjde k vzniku takejto organizácie (napr. získavanie členov), i keď organizácia zatiaľ nevyvíja žiadnu činnosť alebo vyvíja dočasnú činnosť právne nezávadnú. Založenie zločineckých spolkov môže spočívať v premene nezávadnej organizácie na zločineckú. Za zakladateľov sa považujú osoby, ktoré iniciujú jej vznik a dohodu či už výslovnú, alebo konkludentnú, na ktorej základe sa takáto skupina konštituuje, a to bez ohľadu na to, aké miesto v hierarchii tohto spoločenstva neskôr zastávajú. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zločinecká

skupina nemusí byť vyhranená existenciou presne identifikovanej skupiny ľudí, ktorí fungujú za každých okolností len v takomto zoskupení, s nikým nespolupracujú a ostatných medzi seba neprijímajú, resp. prijímajú až po preverení. Zločinecká skupina môže byť aj relatívne voľnejšie zoskupenie ľudí s nie presne ohraničeným personálnym substrátom, resp. personálny substrát zločineckej skupiny môže byť množinou premennou a relatívne flexibilnou. Za najdôležitejšie možno považovať vedomosť o tom, že sa hoc čo len v jednotlivých konaniach zaraďujem do štruktúry, o ktorej viem, že je štruktúrovaná hierarchizovaná a vykazuje vyššie popísané všeobecné znaky. Za dokonaný trestný čin sa považuje aj púhe členstvo v zločineckej skupine, keď postihuje účasť na činnosti takej skupiny (môže ísť napr. o osobu, ktorá pre zločineckú skupinu, resp. jeho niektorých členov zabezpečuje niektoré práce alebo služby.). Podporou sa rozumie pomoc poskytnutá takejto organizácii ako celku alebo len jej jednotlivému členovi, ale v záujme zločineckej skupiny. Podpora môže mať podobu materiálnu alebo morálnu. Priamou finančnou podporou bude napríklad poukazovanie finančných prostriedkov na účet zločineckej skupiny, darovanie hotovosti, poriadanie zbierky, požičiavanie hnutelných a nehnuteľných vecí (napr. automobilu). Za morálnu podporu možno považovať napr. prejavy sympatií, propagáciu jej činnosti, intervenciu v prospech cieľov zločineckej skupiny u rôznych orgánov či inštitúcií, poskytnutie informácií. Spáchanie úmyselného trestného činu páchatelom, ktorý je členom organizovanej zločineckej skupiny predpokladá, že osoba, ktorá spáchala takýto trestný čin, bola v tej dobe začlenená do organizačnej štruktúry, hoci ju v celom rozsahu nepoznala a plnila len dielčie úlohy. Páchatelovi musí byť známe, že trestný čin pácha s osobou, ktorá je členom zločineckej skupiny, a nie je podstatné, ako sa to dozvedel. Napokon treba dodať, že obžalovaní pôsobili ako tzv. hrubá sila, vždy rešpektovali pokyny a prijali dopredu vymedzenú úlohu pri páchaní jednotlivých skutkov od hierarchicky nadradených osôb v skupine. Z toho vyplýva, že obžalovaní akceptovali to, že sa podieľajú na páchaní skutkov, skutky páchali koordinovane v rámci väčšej skupiny osôb, kde každý vedel, aká je jeho úloha pri páchaní skutku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal s poukazom na rozsiahle dokazovanie k skutku č. 1/, vykonané prvostupňovým súdom žiadnu pochybnosť o tom, že obžalovaní D. N., K. K., H. D., Q. A., W. M., T. B. a P. V. boli členmi zločineckej skupiny B., ktorá pôsobila najmä v F. B. a okolí a v okresoch X., K., ale aj na iných miestach Slovenskej republiky. Na najvyššej pozícii v riadiacej zložke pôsobil C. B.. Pre túto zločineckú skupinu bol činný minimálne do 31. júla 2005 obžalovaný JUDr. A. F..

Odvolatelia ďalej v odvolaniach zhodne poukazovali na skutočnosť, že jedna osoba nemôže mať dve procesné postavenia (najskôr je vypočutá ako svedok a potom ako obvinený a naopak), preto nemôže ísť o dôveryhodnú osobu, pretože výpoveďou takáto osoba získava neprimerané výhody. Prvostupňový súd v tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a najvyššieho súdu (str. 127, a nasl. rozsudku). S odôvodnením prvostupňového súdu v otázke tzv. „kajúcnikov" sa aj odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. V danom kontexte odvolací súd v prvom rade uvádza, že osobitné trestno-procesné inštitúty tzv. „odklony" (napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, podmienené zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, dohoda o vine a treste), umožňujú nepostihnúť dotknutého páchatel'a, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatelom. Podstatou takého legislatívneho riešenia je prioritou záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatel'ov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného D., je zrejmé, že tento sa dožaduje iného hodnotenia vykonaných dôkazov. V tomto smere odvolací súd považuje za nutné konštatovať, že v prípade, že súd vyhodnotí niektorý vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemôže to byť dôvodom na zmenu rozsudku. Tu je potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, nepatrí právo účastníka (strany konania) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ani povinnosť súdu vykonať účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Je výlučne na úvahu súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto dôkazy následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolatelia ďalej namietať nevykonanie navrhovaných dôkazov. Prvostupňový súd uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať všetky doposiaľ nevykonané dôkazy vyplývajúce z návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré v písomných podaniach a ústnych doplneniach z 8. februára 2019, 27. februára 2019 a 11. marca 2019 navrhla obhajkyňa JUDr. Zlochová za obžalovaného K. K., zo dňa 25. februára 2019 a dňa 19. marca 2019 navrhla obhajkyňa JUDr. Boľová za obžalovaného H. D., zo dňa 23. februára 2018 navrhol obhajca JUDr. Jonáš za obžalovaného W. M., zo dňa 14. januára 2019 a dňa 19. marca 2019 navrhol obhajca Mgr. Krajčí, PhD. za obžalovaného T. B., zo dňa 14. januára 2019 navrhol obhajca JUDr. Ing. Pekár, PhD., za obžalovaného JUDr. A. F., zo dňa 15. februára 2019 navrhol obžalovaný K. K. (č.l. 23200). Ako vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV 11/2017 ak má súd (už súd prvého stupňa) za to, že dokazovanie určitej relevantnej okolnosti je dostatočné, nesmie konanie zdržiavať nadbytočným (a v tomto kontexte) prietahovým dokazovaním z iných možných zdrojov. Možno dodať, tak ako to napokon najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už opakovane uvádza, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obžalovaného a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchaného trestného činu a nie dosiahnuť také rozhodnutie súdu, o ktoré sa obžalovaný usiluje pomocou obhajoby. Aj podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03, IV. ÚS 208/09). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, II. ÚS 193/06).

Pokiaľ obžalovaný D. prostredníctvom obhajkyne namietať, že sa súdu nepodarilo vyvrátiť domnienku, že B. a T. sú živí, najvyšší súd konštatuje, že prvostupňový súd sa aj touto skutočnosťou zaoberal. V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že postup pri pátraní po osobách a veciach upravuje nariadenie MV SR č. 53/2007. Informačné systémy pátrania patria k najpoužívanejším administratívnym pomôckam. Upravuje to nariadenie MV SR č. 30/2007 o prevádzke informačných systémov. Ak polícia dlhodobo pátra po nezvestnom príbuznom (osobe), môže sa podať návrh na vyhlásenie za mŕtveho. Vyhlásiť nezvestného za mŕtveho je oprávnený iba súd. Uvedené konanie trvá spravidla viac než rok. Pokiaľ polícia pátra po nezvestnom, avšak bez akejkoľvek stopy, je na zvážení blízkych, či niektorý z nich podá návrh na vyhlásenie za mŕtveho. Pri neúspešnom pátraní po nezvestnom sa takéto pátranie odvolá automaticky po upynutí 20 rokov od jeho vyhlásenia. Orgány činné v trestnom konaní sú povinné v určitých intervaloch preverovať, či dôvody vyhlásenia pátrania u takýchto osôb trvajú. Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný B. a T. nežijú. Vyplýva to z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí L. H. a obžalovaného K. K., ktorí zo spáchania skutku usvedčujú aj H. D.. Obžalovaní vyplatili L. H. sumu 200 000 eur za vyriešenie problému so B. a aktívne pomáhali pri zahadzovaní stôp po čine. Pomáhali mu zadovážiť bager a zbrane. Aj keď sa nepodarilo nájsť telesné pozostatky C. B., z výpovedí najbližších príbuzných dcéry Q. W. exmanželky F. W., rodičov, obžalovaného D. N., ako aj ostatných obžalovaných vyplýva, že naposledy boli s ním v kontakte v decembri 2010. Zo zaistených fotografií pri domovej prehliadke z roku 2016 u Q. E., s ktorou B. žil, vyplýva, že tieto fotografie sú naposledy z obdobia roku 2010. Z výpovedí obžalovaného D. N. a Q. E. vyplýva, že naposledy bol B. videný nažive 2. decembra 2010 a v tento deň mal ísť na ranč k L.H. Dcéra Q. W. bola s ním dohodnutá na lyžovačke, k čomu nedošlo. Peniaze, ktoré jej otec pravidelne dával prostredníctvom obžalovaného N., tento jej pri poslednom odovzdávaní uviedol, že to nie sú peniaze od jej otca. Po zmiznutí otca, jeho majetok začali užívať Q. E. a obžalovaný D. N.. Jeho kumpáni a D. N. ju začali vydierať, aby prepísala dom. Svedkyňa uviedla, že musela podpísať darovaciu zmluvu, ktorou previedla dom na firmu Q. s.r.o., ktorú vlastnila Q. E. v F. B. na N. ulici. O tom, že B. nie je nažive vypovedali aj príslušníci PZ Q. V., A. K., M. M., ktorí opísali správanie sa obžalovaného K. pred vraždou B. a po jeho vražde. Telesné pozostatky B. mali byť naposledy zakopané na pozemku obžalovaného H. D., ktorý ich z dôvodu naštrbenia vzťahov s obžalovaným K. prekopal na neznáme miesto. Odvolací súd ďalej konštatuje, že nie sú ani pochybnosti o zavraždení P. T.. Tieto skutočnosti vyplývajú z priamych výpovedí aktérov prítomných pri skutku (L. H., Z. N., K. K.), ktorí detailne popísali následné fyzicky a časovo náročné zlikvidovanie telesných pozostatkov poškodeného. Uvedli aj motív, prečo zomrelý B. rozhodol o usmrtení T..

Obžalovaný H. D. podobne ako obžalovaný T. B. v odvolaní namietali, že obžaloba prednesená prokurátorom na hlavnom pojednávaní dňa 15. mája 2018 mu nebola tlmočená do maďarského jazyka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že rovnopis obžaloby bol spolu s výzvou na oznámenie návrhov na vykonanie dôkazov doručený obhajcom obžalovaných 17. januára 2018, sp. zn. BB-3T/2/2018 (č. l. 20396). Zároveň predseda senátu požiadal ustanovenú tlmočičku o vyhotovenie prekladu výzvy. Tento preklad bol vyhotovený 19. januára 2018 a doručený obžalovaným N., B., ktorí vyhlásili, že neovládajú jazyk, v ktorom sa vedie konanie. Z obsahu spisu (zv. č. 74, čl. 20648 - 20837) je zrejmé, že obžaloba bola preložená do maďarského jazyka. Pokiaľ ide o právo na tlmočníka, tak je povinnosťou súdu tlmočníka pribrať ak obžalovaný vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Je potrebné zdôrazniť, že v posudzovanej veci bol na každom hlavnom pojednávaní tlmočník prítomný, pričom ani jeden obžalovaný, ktorý neovláda slovenský jazyk nenamietal kvalitu tlmočenia. Právo na tlmočníka nevyžaduje preloženie celého spisového materiálu. To vyplýva aj z judikatúry ESLP, ktorý judikuje, že ustanovenie § 6 ods. 3 písm. e) Dohovoru hovorí o tlmočníkovi ale nie aj o prekladateľovi. Rovnako len o tlmočníkovi hovorí aj Ústava Slovenskej republiky. Tlmočenie by teda zásadne malo byť súladné s Dohovorom (Husain proti Taliansku z 24. februára 2005), nakoľko ten nejde tak ďaleko (a ani náš Trestný poriadok), aby sa vyžadovalo preloženie každého listinného dôkazu alebo úradného dokumentu v konaní. Poskytnutá pomoc tlmočníka by mala byť taká, aby umožnila obžalovanému oboznámiť sa s danou vecou a obhajovať sa. To, že právo na tlmočníka nie je absolútne potvrdil aj Ústavný súd SR (I. ÚS 257/2010) s tým, že neexistuje právo obžalovaného, aby bolo preložené úplne všetko, čo sa nachádza v spise. Postačí ako je spis pretlmočený a preklad by sa mal vyžadovať len v prípadoch, keď ide o hlavné rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, či súdu, ktoré sa týkajú obvinenia (napr. uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby, či rozsudku, § 28 ods. 4 Trestného poriadku). Takýto postup by však mal prichádzať do úvahy len v prípadoch, keď o to obžalovaný požiada. Ak obžalovanému stačí len pretlmočenie rozhodnutia s odôvodnením (prípadne aj za pomoci obhajcu), nič nenaznačuje, že by išlo o porušenie práva obžalovaného byť oboznámený s tým, čo sa mu kladie za vinu v jazyku, ktorému rozumie, prípadne o porušenie práva na spravodlivý proces. Porušením Dohovoru nebola dokonca ani absencia prekladu písomného rozsudku a to v prípade, ak obžalovaný bol s jeho obsahom a odôvodnením dostatočne oboznámený a prípadne aj za pomoci obhajcu mohol podať odvolanie.

V závere verejného zasadnutia (12. novembra 2019) obhajkyňa obžalovaného namietala, že nie sú splnené podmienky na jeho vykonanie, pretože sa odvolací súd nevysporiadal so sťažnosťou, ktorú podala v mene obžalovaného proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 24. októbra 2019, sp. zn. BB-3T 2/2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky oznámil, že sťažnosťou sa zaoberal a dnešného dňa o 8.00 hod. o nej rozhodol tak, že ju zamietá (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2019, sp. zn. 4Tost 39/2019).

K otázke viny obžalovaného H. D. odvolací súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním mu bola vina v skutku pod bodom 1/ rozsudku dostatočne preukázaná. Obžalovaného usvedčujú výpovede Q. A., K. K., C. Y., JUDr. Q. B., R. S., Ing. A. A., W. C., Z. V., W. F. a T. A. a ďalších. Z ich výpovedí vyplýva, že obžalovaný D. bol v zločineckej skupine na nižšej úrovni hierarchie a zúčastňoval sa ekonomickej a násilnej trestnej činnosti. Uvedené osoby podrobne popísali fungovanie zločineckej skupiny, štruktúru, ako aj spôsob odmeňovania.

Obžalovaného H. D. zo spáchania skutku pod bodom 4/ usvedčuje výpoveď svedka JUDr. Q. B., C. Y., R. S., Z. V., W. C., T. A., Mgr. J. W. a obžalovaných K. K., D. N. a iné.

Zo spáchania skutku pod bodom 7/ obžalovaného H. D. usvedčil obžalovaný K. K. a svedkovia C. Y., Q. V. a iné.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaní K. K. a H. D. sa spojili s R. S. za účelom usmrtenia poškodeného C. B. (skutok pod bodom 10). Poškodeného usmrtil R. S. a spolu s K. vložili

telo do hrobu vykopaného bagrom (2. decembra 2010). Obžalovaní K., R. S. a H. D. asi v marci 2011 telo premiestnili na pozemok v H., ktorý pozemok užíval H. D. a následne bolo telo premiestnené na neznáme miesto (keď sa H. D. dozvedel o spolupráci K. s políciou). Z vykonaného dokazovania je ďalej zrejmé, že obžalovaní si vraždu C. B. objednali, naplánovali a zabezpečili na jej vykonanie potrebné materiálne prostriedky (bager, zbrane). Obžalovaný K., napriek tomu, že priamo nestrielal na poškodeného, musel vedieť od začiatku o úmysle usmrtiť poškodeného, aby sa „vyriešil ich problém“. Obžalovaný H. D. pomáhal zabezpečovať materiálne prostriedky k činu, preto musel vedieť, že C. B. bude usmrtený. Zo spáchania skutku obžalovaných usvedčuje najmä výpoveď priameho svedka R. S.. Obžalovaní K. s H. D. mu po skutku dali 200 000 eur. Obžalovaný K. K. nepoprel svoju účasť pri skutku. Nepriamo obžalovaných usvedčuje aj svedkyňa Q. W. (dcéra poškodeného), ktorá nemala pochybnosti o smrti svojho otca, nakoľko obžalovaný D. N. a jeho kumpáni ju vydierali, aby prepísala dom v F. B. na N. ulici, na firmu Q. s.r.o., ktorú vlastnila družka B. Q. E.. Nepriamo páchatel'ov zo skutku usvedčil aj svedok W. C. a príslušníci PZ SR.

Vina obžalovaného bola preukázaná aj listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, ktoré boli na hlavnom pojednávaní oboznámené postupom podľa § 269 Trestného poriadku.

V posudzovanom prípade obžalovaný H. D. namietal právnu kvalifikáciu skutku (bod 10). Podľa jeho názoru, skutok mal byť kvalifikovaný ako trestný čin hanobenia mŕtveho. Ďalej namietal aj právnu kvalifikáciu skutku po bodom 2, 4, 7. Obžalovaní sú žalovaní za členstvo v zločineckej skupine, hoci mali byť podľa názoru obžalovaného žalovaní ako členovia organizovanej skupiny. S týmito obhajobnými námietkami sa podrobne zaoberal prvostupňový súd na str. 131, 133 - 147 rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na jeho odôvodnenie poukazuje.

Odvolací súd konštatuje, že na spáchané trestné skutky bola použitá správna právna kvalifikácia, ktorá zodpovedá zákonom účinným v čase spáchania skutkov.

Výrok o uložení trestu napadnutého rozsudku bol odvolacím súdom zrušený len sčasti vo výroku týkajúceho sa výmery trestu odňatia slobody a treste prepadnutia majetku, v ktorom uloženie bolo použité nesprávne ustanovenie Trestného zákona.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od spáchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada individualizácie trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu).

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v posudzovanej veci bol obžalovanému H. D. ukladaný trest podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného v čase spáchania skutkov.

Na základe podaných odvolaní jednak obžalovaným, jednak prokurátorom, najvyšší súd zdôrazňuje, že

pri preskúvaní výrokov o trestoch mal na zreteli stabilitu súdnych rozhodnutí a právnu istotu občanov v súdne rozhodnutia, keď zvažoval, či za daného stavu má vyhovieť odvolaniu prokurátora v otázke sprísnenia trestu. Odvolací súd dospel k záveru, že takáto náprava v danom prípade je žiadúca a podstatná.

Za najprísnejšie trestný čin je u obžalovaného H. D. potrebné považovať zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., účinného v čase spáchania skutkov.

Prvostupňový súd u obžalovaného skúmal podmienku na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.), t. j., či uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu 25 rokov. Vychádzal pritom zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odbor psychológie, odvetvie klinická psychológia, ktorý vyhodnotil resocializačnú prognózu páchatel'a a skonštatoval, že je nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 do 25 rokov. Prvostupňový súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov. Proti rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný a prokurátor. S námietkami, ktoré uviedol prokurátor sa aj najvyšší súd stotožňuje. Čo sa týka výmery trestu odňatia slobody, odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Pri ukladaní trestu odvolací súd vyhodnocoval rozsah trestnej činnosti, jej závažnosť, najmä skutočnosť, že ide o dlhoročného člena zločineckej skupiny, ktorý v jej štruktúrach pôsobil ako vysoko postavený člen. Obžalovaný bol členom zločineckej skupiny zaoberajúci sa hlavne ekonomickou trestnou činnosťou a z nej vyplývajúcich finančných výhod. Krivo obvinil prezidenta Policajného zboru SR JUDr. Jaroslava Spišiaka. Obžalovaný nevyjadril žiadnu úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom. Vo vzťahu ku skutku v bode 10/ rozsudku mohol obžalovaný postupovať tak, že ohlásí vec na políciu, ktorá by bola C. B. zadržala. Napriek tomu vec spolu aj s obžalovaným K. vybavili tak, že si objednali za finančnú odmenu usmrtenie poškodeného B. Obžalovaný si bol tiež vedomý (skutok 7) ako zločinecká skupina nakladá s bielymi koňmi, že sa fyzicky likvidujú (napr. Q. F.).

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do tretej nápravno-výchovnej skupiny je správne.

Výrok o treste prepadnutia majetku správny nie je, preto ho súd vlastným rozhodnutím napravil.

Odvolací súd zhrnutím uvádza, že uložený trest odňatia slobody zodpovedá závažnosti spáchaného trestného činu, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, je zákonný, spravodlivý a primeraný a v celom rozsahu zodpovedajúci účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom.

K trestu prepadnutia majetku najvyšší súd uvádza:

Trest prepadnutia majetku predstavuje pomerne prísnu sankciu výrazne zasahujúcu do majetkovej sféry páchatel'a. Uloženie tohto druhu trestu je jednou z výnimiek z ústavnej ochrany nedotknuteľnosti majetku ako základného občianskeho práva. Preto je možné uložiť trest prepadnutia majetku len za relatívne úzky okruh trestných činov a za ďalších obmedzujúcich podmienok. Čiteľnosť trestu prepadnutia majetku je však značne závislá na individuálnych majetkových pomeroch páchatel'a. Trestom prepadnutia majetku sa odníma páchatel'ovi buď celý jeho majetok, alebo časť majetku, pričom prepadnutý majetok prechádza na štát.

Majetkom je nutné rozumieť súhrn všetkých majetkových hodnôt t. j. vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi ocenených iných hodnôt. Ide o súhrn všetkých aktív páchatel'a.

Vecami sú všetky hmotné predmety, ktoré majú úžitkovú hodnotu, vrátane peňazí v hotovosti, bytov, nebytových priestorov, výsledkov tvorivej ľudskej činnosti a cenných papierov. Veci môžu byť hnutel'né a nehnuteľné.

Pohľadávky sú predovšetkým vklady na bankových a iných účtoch, na vkladných knižkách, nároky na vyplatenie dividend, nároky na poistné plnenia a pod.

Inými právami a peniazmi ocenenými hodnotami sa rozumejú obchodné podiely, resp. členské vklady

v obchodných spoločnostiach a družstvách, vklad tichého spoločníka a pod.

Okolnosťami spáchaného trestného činu sa rozumia nielen skutočnosti objektívneho charakteru, ktoré charakterizujú tento trestný čin a boli prítomné pri jeho uskutočnení, ale i všetky ďalšie okolnosti významné pre určenie povahy a závažnosti trestného činu, pretože sa jedná o najvýznamnejšie hľadisko, ktoré je rozhodné ako pri ustanovení druhu trestu a jeho výmery všeobecne, tak aj pre ukladanie trestu prepadnutia majetku osobitne.

Pomery páchatel'a je potrebné hodnotiť podľa všeobecných hľadísk ako jeho osobné, rodinné, majetkové a iné pomery.

Pri ukladaní trestu prepadnutia majetku, musí súd starostlivo zvážiť ako okolnosti spáchaného činu, tak i osobu a pomery páchatel'a, zvlášť pomery rodinné a majetkové.

Je nepochybné, že na obžalovaných W. M., K. K., H. D., T. B., P. V. a JUDr. A. F., prokurátor ÚŠP GP SR podal 12. januára 2018 pod sp. zn. VII/1 Gv 74/16/1000-620 obžalobu aj za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (skutok č. 1 rozsudku).

V tejto súvislosti je potrebné zo strany odvolacieho súdu pripomenúť, že obžalovaní K. K. a H. D. vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku sú posudzovaní podľa ustanovení Trestného zákona č. 300/2005 účinného do 31. augusta 2011.

Pri rozhodovaní o uložení trestu prepadnutia majetku podľa ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 1. septembra 2011 súd ukladá trest prepadnutia majetku obligatórne, pritom nie je viazaný podmienkami podľa ods. 1 alebo 2, teda neskúma, či a v akom rozsahu nadobudol páchatel' majetok trestnou činnosťou. Pre uloženie tohto trestu je jedinou podmienkou výhradne odsúdenie pre stanovený trestný čin. V posudzovanej veci za trestný čin - zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Čo sa týka zodpovedania tej otázky, ktorý z viacerých zákonov platných v čase od spáchania trestného činu je pre páchatel'a priaznivejší, tu najvyšší súd v súlade s ustálenou súdnou praxou poznamenáva, že za najpriaznivejší je potrebné považovať ten zákon, ktorý pri použití súhrnu všetkých jeho ustanovení, vzťahujúcich sa na súdený skutok, poskytuje miernejší (priaznivejší) konečný výsledok pre páchatel'a. Posudzuje sa tak použitie skoršieho i novšieho zákona ako celku.

Trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z. z.) prvostupňový súd ukladal obžalovaným W. M., K. K., H. D., T. B. a P. V. za zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (skutok č. 1 rozsudku). Tento skutok mal byť páchaný od presne nezisteného času minimálne od roku 1999 až do konca roku 2010. Ustanovenie § 58 ods. 3 Trestného zákona nadobudlo účinnosť až od septembra 2011 (zák. č. 262/2011 Z. z.). V danom prípade teda nemohol byť obligatórne uložený trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona (zák.č. 300/2005 Z. z.). Bolo teda potrebné postupovať u obžalovaných K. K. a H. D. podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov aj vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku (zák. č. 300/2005 Z. z. účinný do 31. augusta 2011), teda podľa zákona, ktorý bol prvostupňovým súdom vyhodnotený za najpriaznivejší.

Toto pochybenie prvostupňového súdu odvolací súd vlastným rozhodnutím napravil.

Žiada sa dodať, že podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného do 31. augusta 2011 mohol súd uložiť trest prepadnutia majetku vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchatel'a, ak páchatel'a odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. Podľa § 58

ods. 2 citovaného Trestného zákona trest prepadnutia majetku môže súd uložiť bez splnenia podmienok uvedených v ods. 1 ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestných činov tu vymenovaných, v posudzovanom prípade trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (obžalovaný K., H. D.).

Pre rozsah majetku, ktorý má prepadnúť, má význam i zistenie, aký majetok a v akej hodnote patrí páchatel'ovi. I keď súd nezisťuje podrobne, čo tvorí jeho majetok, musí mať aspoň rámcovú predstavu o jeho rozsahu. Pritom je potrebné prihliadať aj na dopad trestu na rodinných príslušníkov, ktorých oprávnených záujmov sa uložený trest dotkne.

Prvostupňový súd v rámci rozhodovania o treste prepadnutia majetku zisťoval rozsah majetku obžalovaných ako vyplýva z jednotlivých výsluchov obžalovaných, svedkov, svedkov poškodených a listinných dôkazov.

Súpis majetku obžalovaných sa nachádza na č. l. 18205-18232.

Zo správy z Obce H. ohľadne osobných a majetkových pomerov z 23. septembra 2019 vyplýva, že H. D. sa v obci zdržiaval so svojou družkou F. V. od 5. marca 2012. Nemá deti odkázané výživou a starostlivosťou na obžalovaného. Jeho majetkové a sociálne pomery im nie sú známe. V obci nevlastní nehnuteľnosť. Správanie obžalovaného nebolo predmetom prejednávania komisiou verejného poriadku obce.

V súdnom konaní bol zaistený majetok obžalovaných D. N., K. K., H. D., Q. A., W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 podľa § 425 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku.

Výrok o treste prepadnutia majetku sa vzťahuje k tomu majetku, ktorý patril páchatel'ovi v deň, keď rozhodnutie o uložení tohto trestu nadobudlo právoplatnosť.

Ak vysloví súd prepadnutie celého majetku páchatel'a, neurčuje jednotlivé súčasti (majetkové kusy), ktoré patria do jeho majetku. V týchto prípadoch sa určenie toho, čo je majetkom páchatel'a a na ktoré súčasti jeho majetku sa vzťahuje trest prepadnutia majetku sa vykonáva až vo vykonávacom konaní.

Výrok o náhrade škody považuje odvolací súd za zákonný, správny.

Podľa § 287 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil ak bol nárok riadne a včas uplatnený.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Škodou na účely § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak nie je iba majetková škoda, ale treba ňou rozumieť aj nemajetkovú ujmu ako dôsledok porušenia, či ohrozenia iných zákonom chránených práv alebo slobôd trestným činom.

Za nesporné považuje najvyšší súd to, že protiprávnym konaním obžalovaných došlo k nenapraviteľnému následku smrti blízkeho príbuzného (otca, syna), došlo k takému zásahu do ich osobnostných práv, že to u nich zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorej bolo možné rozhodnúť aj v rámci adhézneho konania. Treba pritom zdôrazniť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si poškodení riadne a včas uplatnili (č. l. 3427-3428, 14164, 14165, 3429-3430, 3356, 12 459).

Poškodený Ing. T. K. si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu pohrebných nákladov vo výške 985

eur, ktoré mu prvostupňový súd v rozsudku priznal.

Prvostupňový súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000 eur poškodeným P. T., V. T., Z. T., T. T., Q. W. a N. B.. So zvyškom ich nárokov týchto poškodených odkázal na civilný proces.

Rodičia B. T. a E. T. uplatnili náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 250 000 eur, pričom poukázali na § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka.

Súd pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol na nenapraviteľný smrteľný následok vzniknutý v dôsledku protiprávneho konania obžalovaných.

Obžalovaných K. K. a H. D. súd zaviazal spoločne a nerozdielne uhradiť poškodeným Q. W. a N. B. každému z nich, nemajetkovú ujmu vo výške 10 000,- eur. So zvyškom nároku poškodených P. T., V. T., Z. T., T. T., Q. W. a N. B. so zvyškom náhrady odkázal na civilný proces.

U obžalovaného bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, ktorý má prednosť pred výkonom väzby. V zmysle nálezov Ústavného súdu, sp. zn. III.ÚS 79/2000 z 31. mája 2001, je potrebné stret väzby a výkonu trestu odňatia slobody riešiť v prospech výkonu trestu odňatia slobody, a to tak, že výkon trestu má prednosť pred výkonom väzby z dôvodu, že súčasťou zákonného obsahu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo nebyť vzatý do väzby či ponechaný v nej, pokiaľ sú dané podmienky pre nástup výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.